

Neposlušna kuharica, ki je sicer že večkrat videla, iz kakšne čebule se naredi omaka in se ji ni ljubilo gospodinja vprašati po debeli čebuli, pobere čebulice, ki so ji bile bolj pri rokah, da naredi iz njih omako. Ker pa se ji je zdelo teh premalo in ker ni ločila čebulice od čebulice, pridene tem še par zvončkovih čebulic, ki so bile tem najbližje, napravi omako in jo odnese na mizo.

Komaj pa sta pospodar in gospodinja dobro poobedovala, začitita oba, da jima ni dobro v želodcu. Poleg tega sta občutila v glavi strašne bolečine in kar vrtelo se jima je. Nato so nastopile še bolečine v vratu; silil ju je zaspanec, obolela sta sploh tako hudo, da sta morala poslati po zdravnika.

Iz vseh znakov njune bolezni je zdravnik spoznal, da sta zastrupljena. Dognalo se je potem, da bi bile ravno zvončkove čebulice kmalu za njuno življenje usodne, ako bi ne bila prišla pravočasno zdravniška pomoč.

Dasi je tudi zvonček zapisan v črni knjigi strupenih rastlin, ga imamo vendar prav radi. Z veseljem ga trgamo, kjerkoli ga dobimo. In kako tudi ne! Saj nam s svojim prijaznim cvetom naznanja, da nastopi v prirodi kmalu novo življenje, ko bo morala nadležna zima skoro pobrati svoja kopita.

Že zaradi tega in pa zaradi svoje neustrašenosti, s katero kljubuje kot osamel junak zadnjim silam odhajajoče zime, pač zasluži, da ga imenujemo — kralja svečnovih cvetic.

Zamrla cvetka.

Spisal Iv. E.

do si ti?»

»Slovenka sem!« je vedno odgovorila. In da ste jo videli in slišali, kako je znala deklamovati petletna Čebuljeva Vidka!

Stopila je na stol, zakrožila na smeh svoji, kot črešnja rdeči ustnici, povzdignila nežno desnico in potem je povedala, kakor je ne pove noben učenec,

ono lepo pesemco:

„Sem Slovenka mala,
a že vendar mnogo vem...“

Strmé smo jo poslušali, kako pravilno in razločno je govorila.

Pa ne samo ono o Slovenki, ampak Vidka je znala še mnogo, mnogo drugih pesem in povestec. Znala je pesem o Miklavžu, pesmi o cvetkah, ptičkih. Mnogo takih lepih stvari je znala petletna Vidka.

Kadar je bil mamin ali očetov god, je vselej prišla s šopkom cvetic v ročici, ni pa dala zraven napisanega voščila, kakor store drugi otroci, ne,

povedala je voščilo lepo na pamet. In oče in mati sta jo imela tako rada. Saj pa je ona to tudi zaslužila. Nikoli jima ni bila nepokorna. Bila je vedno vlijudnega vedenja, kar je veliko za petletno dete.

Vidka ni bila doma pri nas. Prišla je s starši tam z lepih gorenjskih planin. Ostaviti je morala svoje gorenjske prijatelje in prijateljice. To pa je bilo hudo, jako hudo. In one planine! Vedno mi je vedela povedati kaj o planinah. Nekoč, ko smo šli na izprehod, sem ji pokazal gorenjske gore, ki so se videle v daljavi. Zaploskala je z rokami ubožica, in obraz ji je vzplamtel radosti. Vzdigniti sem jo moral, da je videla bolj svoje planine. — Vsi smo jo imeli radi, vsak jo je ogovoril na ulici.

Stresla je svojo črnokodrasto glavico in sinjemodro pentljo v laseh. Uprla je vedno svoje se smejoče oči človeku naravnost v obraz in je govorila razumno in razločno.

*

Srečal sem jo nekoč. Bilo je poleti. Zazdelo se mi je, da ji lica niso več tako lepo rdeča kot tedaj, ko je prišla k nam. In spomnil sem se nehote, da planinske cvetice ne uspevajo v nižavi.

Ni mu odgovarjala mamica, ni mogla v toliki bolesti.

Vidka ni vstala več. Časih ji je odleglo in povpraševala je mater po svojih tovariših. Prihajali so jo obiskovat prijatelji in prijateljice. Po prstih stopaje in s skrbjo na obrazu so prihajali k njeni posteljici, saj so jo ljubili, tako jako ljubili — in sedaj je bolna, na smrt bolna. Nasmejala se jim je, toda njen nasmeh ni bil več tako vesel in poreden kot tedaj, ko so se igrali skupaj. Žalostni so odhajali otroci in ni se jim ljubilo igrati se onega dne.

Vidka je bila tudi doma na planinah, v onem čistem zraku, a morala je k nam v meglene nižave.

Od dne do dne je bledela. Prihajala je jesen. Hirale so cvetke — hirala je Vidka. Vsiljevala se nam je misel, da zamre s cvetkami.

»Ali ste videli Vidko? — Kaj menite?« — »Škoda je bo!« — »Nobene pomoči! — Ubogi starši!« — Tako so govorili njeni znanci, ki so jo ljubili.

Ptice so letele na jug, Vidka pa je morala v posteljo. Oče je odšel žalosten v urad, mamica je plakala ob posteljici, Vidkin bratec Danček pa jo je s strahom povpraševal, kaj to po-

Solnčni žarek se je prismejal skozi okno: obiskal je malo bolnico. Poljubil jo je na obraz in je vztrépetal. Razprostrla je ročice, da bi ga prijela, toda ni ga bilo več. Tedaj je Vidka zadnjikrat videla solnčece...

Nastopili so oni otožni jesenski dnevi, ki navdajajo človeka z žalostjo. Ne ptičev ni tedaj, da bi peli, ni cvetic, ne solnca, ničesar prijetnega ni v prirodi. Človek je otožen in ne ve, česa mu manjka. Želiš si pomladi ali pa zime, da bi le ne bilo tako enakomerno otožno. Taki so bili dnevi tedaj, ko se je Vidka poslavljala od življenja.

Peli so zvonovi mrtvaško pesem, peli so tako otožno, da je zabolelo človeka v duši, ko je poslušal te glasove. Zvonilo je Čebuljevi Vidki. Zvonilo ji je, njena čista dušica pa je plula proti nebu in srečavala prve snežinke, ki so padale na zemljo. Zaspala je priroda, in zaspala je Vidka. Zvečer sta bili obe pokriti z belim prtom.

Kako lepa je bila na mrtvaškem odru! Vsi so jo prihajali kropit, a vsak je odšel z žalostjo v duši. Domenile so si deklice, da bi ji spletle vencev — toda kako? Kje vzeti cvetic v pozni jeseni? Bile so žalostne in zmenile so se, da ji spomladi okrase grob z venci.

Lep je bil Vidkin pogreb in velik, zakaj udeležil se ga je, kdor je mogel, saj je imela mnogo prijateljev, ki se je bodo spominjali še dolgo, dolgo.

